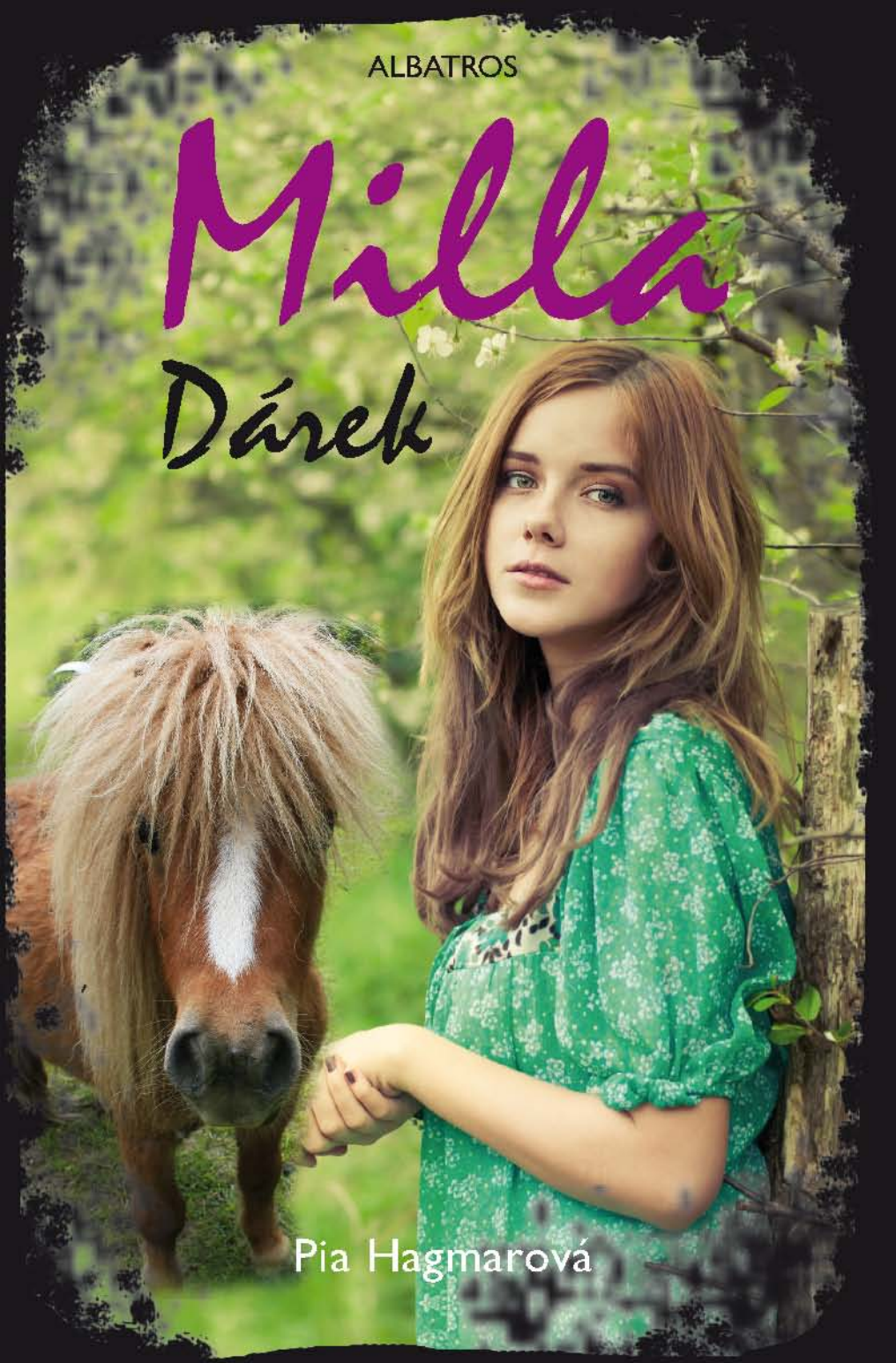

ALBATROS

Milla

Dárek

Pia Hagmarová

Pia Hagmarová

Milla

Dárek

ALBATROS

Přeložila Luisa Robovská

MILLAN
© Pia Hagmar, 2012
Translation © Luisa Robovská, 2013

ISBN 978-80-00-03270-2

*Mojí nejmilejší Ginze
a taky všem dětem,
které to mají stejně těžké jako Milla.*

1

„Hoď sebou, Millo!“ volá na mě Linnéa. „Už tu klušeme dokola nejmíň čtvrt hodiny!“

Z hnojiště vidím na jízďárnu, kde Anna s Linnéou opracovávají koně před skákáním. Jak jim závidím. Annin Krabat plavně kluše, uši pozorně nastražené dopředu, a černým ocasem pohupuje ze strany na stranu. Strašně rád skáče. Jak vidí překážku, rázem má plno energie, ačkoli je to jinak docela lenoch.

Dante taky vypadá hezky, i když Linnéa se stejně tváří nasupeně. To je u ní ale vcelku normální. Ať se Dante snaží sebevíc, nikdy není spokojená a chyba je podle ní vždycky v koni. Nejspíš ji nikdy ani ve snu nenapadlo, že sama není dokonalá.

„Už jdu,“ zavolám směrem k jízďárně.

Vykydat čtyři boxy je docela fuška a zabere to dost času. Mokrá sláma je pořádně těžká a kolečko má propíchnutou pneumatiku, takže se s ním pěkně nadřu. Teď už mi ale zbývá jen podestlat čistou slámou a zamést. Prach sice víří na všechny strany, ale výsledek stojí za to. Stáj vypadá krásně čistě a uklizeně. Uklízení mě docela baví, což asi

většina lidí nechápe, ale já jsem zvyklá, že jsem jiná než ostatní.

Odložím koště a pospíším si na jízdárnu.

„Můžeš mi ten skok trochu snížit?“ zavolá Anna.

„Jasně,“ odpovím.

Čtyři překážky, které jsou na jízdárně rozestavené, jsou zdvižené do metrové výšky ještě odminula, kdy Anna s Linnéou skákaly. Na začátek je to moc vysoko, koně se nejdřív potřebují rozehrát, takže je všechny snížím na sedmdesát centimetrů. Dřevěná břevna jsou pěkně těžká, ale já mám síly dost.

Linnéa najede na první skok. Dante zvedne hlavu a zrychlí, až ho Linnéa musí vzít pořádně zpátky, aby ho po doskoku mohla navést na další překážku.

„Uklidni se,“ okřikne ho nahlas.

Linnéa si o sobě myslí, že je bůhvíjaká jezdkyně, ale taková sláva to zase není. Při skákání často zůstane za pohybem a taky má docela tvrdou ruku. Ale to jí samozřejmě říct nemůžu. Nejsem blázen. To by mi v životě nezapomněla a už by mi pak Danteho nikdy nepůjčila. Ale v duchu ji kritizuju docela často. Hlavně když má zrovna špatný den a nic jí není dost dobré.

Linnéa ve stáji o všem rozhoduje, aspoň mezi námi holkami. Jinak má samozřejmě hlavní slovo Marianne, protože je dospělá a je to její stáj. Anna s Linnéou skoro vždycky souhlasí a já vlastně ani nemám právo na vlastní názor.

Jednak jsem o rok mladší, je mi teprve třináct, ale hlavně na rozdíl od Anny s Linnéou nemám vlastního koně. Jen ve stáji vypomáhám, takže si nemůžu moc vyskakovat.

Ale já jim ještě ukážu. Zařekla jsem se, že jednou budu jezdit líp než ony, a to hodlám dodržet. Budou ještě koukat.

„Zvedni tu zelenou,“ křikne na mě Linnéa a já ji rychle poslechnu.

Baví mě se na ně dívat, jak skáčou. Ještě raději bych samozřejmě skákala taky, ale holky mi svoje koně na skákání půjčují jen výjimečně, což ostatně chápu. Já kdybych měla vlastního koně, nikomu bych ho nepůjčila. Nikdy. Byl by jen a jen můj a nikdo jiný by se ho ani nedotkl.

Postupně zvednu všechny čtyři překážky až na metr. Oběma koním to dnes jde, ani jednou nic neshodí. Dokonce i Linnéa se tváří spokojeně a pochvalně poplácá Danteho po krku.

Vtom jí v kapse pípne mobil a ona ho rychle vyloví. Zdá se, že na tuhle esemesku celou dobu čekala. Bleskově natu-ká odpověď a zastrčí telefon zpátky do kapsy. Celá se červená a lesknou se jí oči.

„Millo, vykrokuješ Danteho?“ zavolá na mě. „Já musím jít.“

Ani nestačím odpovědět a ona už seskočí a podává mi otěže a přílbu. Ví, že ježdění nikdy neodmítnu, i když jde jen o vykrokování.

„A co já?“ podiví se Anna. „Vždyť jsme se domluvily, že pojedeme domů spolu. To na mě nepočkáš?“

„Sorry, spěchám,“ pokrčí rameny Linnéa a zamíří ke stáji. Jezdecké kalhoty jí padnou jako ulité. Na takové věci si po-
trpí. Nikdy by si na sebe nevzala otrhané tepláky, neformen-
né džíny nebo seprané tričko. Dokonce ani ke koním. Anna
ji sleduje pohledem, ale Linnéa se ani neotočí. Má plné ruce
práce s načechráváním vlasů, které jí přilba připlácla k hla-
vě. Na nás s Annou a na Danteho už zřejmě zapomněla.

Nasednu a zkrátím si třmeny. Mám o něco kratší nohy
než Linnéa. Sedlo je ještě vyhráté. Pokaždé když si sednu
na koně, zaplaví mě neskutečný pocit štěstí. Jsem prostě
pro ježdění a pro koně stvořená. Nejradši bych se do stá-
je rovnou nastěhovala, ale to samozřejmě nejde, nemůžu
přece doma nechat Josífka.

Jdeme vykrokovat na louku kolem lesíka. Listí už zača-
lo pomalu žloutnout a mokrá tráva krásně voní babím lé-
tem. Kopyta koní se boří do vlhké země. Dante je na krku
zpocený, Linnéa ho dnes nešetřila. Pohladím ho po zrzavé
hřívě. Ryzáci se mi obecně moc nelíbí, ale Dante je fešák.
Má hustou ofinu a úzkou lysinku. Ale Krabat se mi líbí
ještě víc. Má tmavě hnědou, skoro černou srst, čtyři bílé
ponožky a na čele hvězdičku.

Podívám se na hodinky. Tři čtvrtě na šest. Vlastně bych
už měla být doma, Josífek má určitě hlad. Možná bych ho
mohla naučit kydat, to bych ho potom mohla brát do stáje
s sebou. Po škole bych ho vždycky vyzvedla ze školky a na-
mazala bych nám k svačině chleba. To by snad šlo.

„Vsadím se, že to byl Alex,“ zamumlá Anna. „Proto se na mě Linnéa vykašlala.“

„Cože?“

Tak jsem se zabrala do myšlenek, že jsem na Annu docista zapomněla. Ta se teď zatváří překvapeně. Možná mě taky nevnímala a jen si tak přemýšlí nahlas. Černé rovné vlasy jí splývají po zádech jako hedvábí. Pochází z Vietnamu, rodiče ji adoptovali, když jí bylo jen pár měsíců. Je moc hezká a má krásné hnědé mandlové oči.

„Co jsi říkala?“ zeptám se.

„Ale nic,“ zavrtí hlavou. „Jenom jsem našťvaná na Linnéu, že na mě nepočkala. Je zamilovaná do Alexe, takže myslím, že ta zpráva byla od něj, když měla najednou tak naspěch.“

„Jak se může někdo zamilovat do Alexe?“ divím se. „Vždyť je to blbec.“

Alex chodí do deváté třídy, ale občas si říkám, jestli je vůbec někdy v hodině, nebo jen celé dny postává s kamarády na chodbě. Jejich největší zálibou je dělat si legraci z nás sedmáků a vytahovat se, kdo z nich se o víkendu víc opil. Alexe dvakrát chytili za drobné krádeže v samoobsluze a na jaře zmlátil jednoho kluka z osmičky tak, že ho museli odvézt do nemocnice. Měl na čele pět stehů a ještě pořád tam má jizvu.

„Ale je hezký,“ namítne Anna.

Pomyslím si, že musí být úplně slepá, ale nahlas jí to ne-

vymlouvám. Alex a hezký? To sotva. Má chladné oči a nakrátko ostříhané vlasy, takže vypadá trochu jako skinhead.

„To já se nikdy nezamiluju,“ prohlásím.

„Nebud' dětinská,“ uchichtne se Anna. „Každý se někdy zamiluje.“

„Já ne.“

Anna už mě ale neposlouchá. Vytáhla nohy ze třmenů, nechává je volně pohupovat a taky si něco ťuká do mobilu. Mně to ale nevadí. O některých věcech nemá smysl se bavit. A já na lásku prostě nevěřím. Člověk se zamiluje, narodí se mu děti, jenže pak ho zamilovanost přejde a o děti se nestará. Tak jaký to potom má smysl? To už je přece lepší být sám.

Objedeme lesík a zamíříme zpátky ke stáji. Je teplo. Za měsíc už bude opravdický podzim, ale zatím se ještě drží babí léto. Sedlo tiše vrže a Dante mrská ocasem a odhání dotěrné mouchy. Vychutnávám si ten houpavý pohyb, přestože jdeme jen krokem. Anna se ke mně s úsměvem otočí, až jí zajiskří oči.

„Mohla bys vyčistit i Krabata? A pustit ho potom do výběhu? Spěchám domů.“

Vzpomenu si na Josífka a už už chci říct ne. Ale pak si pomyslím, že mi to nezabere víc než pár minut.

„Klidně,“ odpovím.

Přesně s touhle odpovědí holky počítají. Dobře vědí, že pokud jde o koně, skoro nikdy jim pomoc neodmítnu.

Anna aspoň vždycky slušně poprosí, na rozdíl od Linnéy, která mi spíš rozkazuje. Dost mě tím štve, ale je už taková. Zvykla si, že může o všem rozhodovat. Já mám svůj sen, a abych ho mohla uskutečnit, musím občas některé věci skousnout.

Před stájí seskočíme a zavedeme koně odsedlat do boxů. Anna dá Krabatovi pusku na čumák a za odměnu mu nasype do žlabu hrst granulí.

„Tak já jdu,“ zavolá na mě a dveře se za ní zabouchnou.

Konečně jsem ve stáji sama. Někdy ty dvě nechápu. Víím, že se o svoje koně starají a že je mají rády, ale občas mi spíš připadá, jako by pro ně práce kolem koní byla jen nudná povinnost. Vždycky spěchají domů.

Pro mě je stáj nejoblíbenější místo na světě. Je tu úžasný klid. Občas si představuju, že je to moje stáj a všichni koně mi tu patří. Je tu celkem šest boxů, ale dva z nich jsou už pár měsíců prázdné, od té doby, co si Annika přestěhovala svoje dvě klusácké klisny. Byla jsem ráda, že si je odstěhovala do jiné stáje, protože to byly kousavé potvory, stejně protivné jako jejich majitelka. Ta sice nekousala, ale v jednom kuse si na něco stěžovala.

Dva zadní boxy teď tedy čekají na nové nájemníky. Uprostřed stojí Krabat s Dantem a v krajních boxech u dveří má Marianne svoje dva polokrevné valachy. Velkého drezurního hnědáka Lucifera, který ve výběhu vypadá docela obyčejně, až nudně, ale jakmile si na něj Marianne sedne,

rázem je z něj krasavec s nádherným plavným krokem. Marianninu druhému koni je teprve rok. Je ještě hříbě, ale jednou z něj taky vyroste drezurní kůň. Je to roztomilý tmavý grošák s černou hřívou a ocasem a bílou hvězdou na čele. Jmenuje se Isidor, ale nikdo mu neřekne jinak než Okurka. Vlastně ani nevím proč, nějak se to prostě vžilo.

Nejdřív důkladně vykartáčuju Danteho a potom Krabata. Otevřou se dveře a do stáje nakoukne Marianne.

„Ahoj!“ zavolá. „Jsi tu sama?“

„Jo. Anna s Linnéou už musely jít.“

„A práci nechaly na tobě, co? To mě nepřekvapuje.“

„Mně to nevadí,“ ujistím ji. „Baví mě to.“

„Nesmíš se od nich nechat využívat.“

Zavrtím hlavou, ale vidím na Marianne, že jsem ji nepřesvědčila. Svým způsobem má pravdu, ale na druhou stranu se hrozně plete. Tak trochu přece využívám já je. Mám svůj sen a ten si hodlám splnit za každou cenu.

Když jsem jako malá holka poprvé uviděla koně, okamžitě jsem se do nich zamilovala. Na to, že je mi teprve třináct a nikdy jsem nechodila do oddílu, jezdím celkem slušně. Ale to mi ani zdaleka nestačí. Jednou budu jezdit stejně dobře jako Marianne. Nebo ještě líp. Nejlepší na celém světě. A budu se starat o koně, o které nikdo nestojí a nechápe je, o kterých si všichni myslí, že jsou nebezpeční a k ničemu. Dám jim šanci a ukážu světu, co v nich je. To budou všichni koukat.

Ale nejdřív se potřebuju všechno kolem koní naučit. Na rozdíl od Anny s Linnéou od rodičů vlastního koně nikdy nedostanu, takže jediná možnost, jak se zlepšovat, je pomáhat ostatním s jejich koňmi. Víím, že mě čeká ještě spousta tvrdé dřiny, ale já to zvládnou. Dokážu to!

„Na co myslíš?“ zeptá se Marianne.

„Ale, na nic,“ zavrtím hlavou.

Marianne je něco přes třicet, podobně jako mojí mámě, ale vypadá nejmíň o deset let mladší. Jako by to byly dva úplně rozdílné typy lidí. Moje máma je tlustá. Ne sice nějak strašně, ale celé tělo má měkké jako těsto. Prsa jí visí až na břicho a stehna jako by měla nahoře srostlá. Nosí zásadně jen plandavá trička a kalhoty s gumou v pase. Prý je to tak pohodlné, což je asi pravda, ale moc parády tedy nenadělá.

Marianne to na rozdíl od mámy vždycky hrozně sluší. Ve stáji má vždycky přiléhavé rajtky a těsnou mikinu. S blond vlasy v culíku vypadá zdálky sotva na dvacet.

Teď se zálibně rozhlédne po stáji.

„No ne, tady je krásně zameteno,“ pochválí mě. „Jsi opravdu šikovná, Millo.“

„Díky,“ zamumlám.

„Máš hlad? Nedáš si se mnou svačinu?“

Od oběda jsem nejedla a umírám hlady. Neznám nic lepšího, než když mě Marianne pozve na svačinu. Má krásnou kuchyň, nebo vlastně celý dům. Vždycky má

pěkně uklizeno a na stole ve váze kytku. V obýváku je velký rohový gauč, na který se člověk může natáhnout a koukat na televizi, a na gauči je spousta barevných polštářů a huňatý pléd, krásně hebký jako kočičí kožíšek. To se ví, že bych si dala svačinu, ale musím taky myslet na Josífka.

„Nemůžu. Doma na mě čeká bráška.“

„Aha,“ přikývne Marianne. „Abych nezapomněla, tady máš výplatu.“

Podá mi pětisetkorunovou bankovku, kterou si rychle zastrčím co nehlouběji do kapsy.

„Díky,“ zamumlám.

Marianne se usměje. Má krásně bílé, rovné zuby. Není vidět ani jedna plomba.

„Já děkuju. Vůbec nevím, co bych si bez tebe počala. Jsi poklad.“

Z takové pochvaly se celá začervenám a zabořím obličej Krabatovi do hřívky, aby to nebylo poznat.

„Co kdybych ti o víkendu dala trénink na Luciferovi? Chceš?“

Jestli chci?! Marianne mi Lucifera moc často nepůjčuje, ale když zrovna jo, mám z toho hotové Vánoce. Takhle nějak si aspoň správné Vánoce představuju. Jako den splněných přání a neskutečného štěstí.

„Jo,“ zašeptám. „To by bylo skvělé.“

„Tak domluveno. Co třeba v sobotu v devět ráno?“

Dychtivě přikývnu. Do soboty zbývají ještě tři dny. Tři dlouhé dny. Jak to jen vydržím?

Ze stáje to domů na kole není tak daleko, ale stejně se cestou pořádně zapotím. Občas si sáhnu do kapsy, kde mám schované peníze od Marianne. Zastavím před občerstvením, kde dělají domácí pizzu, a opřu kolo do stojanu. Uvnitř to krásně voní a mně už pěkně kručí v břiše. Je to parádní pocit, když si můžu ze zataveného jídelního lístku vybrat, na co mám chuť.

Nejradši mám vlastně obyčejnou šunkovou pizzu, ale Josífek miluje pizzu „kebab“ s opečeným masem, cibulí a spoustou česnekové omáčky, takže se nakonec rozhodnu pro tu. V ceně je i pití a zelný salát. Prodavač mi všechno zabalí do igelitové tašky, abych to pobrala. S taškou na řídkách se mi nejede tak snadno, ale já to zvládnou.

2

Zastavím u branky a pro jistotu se zaposlouchám. Člověk nikdy neví. Dnes není z domu slyšet vůbec nic. To může být jak dobré, tak špatné znamení.

Náš malý domek měl kdysi bílou fasádu, která je teď spíš šedivá a oprýskaná. Kolem domu se táhnou záhonky, o které se ale nikdo nestará. V rohu zahrady máme velkou jabloň. Když jsem byla malá a chtěla jsem být sama, vždycy jsem si na ni vylezla a schovala se v její košaté koruně. Tam mě nikdo nenašel. Vedle jabloně roste pár keříků rybízu a rebarbora a za tím vším se táhne zelený dřevěný plot.

Od branky k domu se jde po úzké cestičce vysypané štěrkem. Dřevěné schody jsou celé prohnílé a člověk musí přesně vědět, na která prkna může šlápnout a na která ne. Já to ale vím, takže se nebojím. Na dveřích visí keramická cedulka s nápisem *Vítejte u Larssonových*, kterou jsem vyrobila v páté třídě o pracovních činnostech a myslím, že se mi docela povedla.

Jen co vezmu za kliku, ze dveří vyběhne Ťulda.

„Ahoj rošťáku!“ pozdravím ho.

Ale Ťulda mi jen rychle olízne ruku a protáhne se ven

na zahradu. Asi se mu chce čurat. Máma ho občas zapomene pustit ven.

Ťulda je náš hrubosrstý jezevčík. Má hnědočernou barvu, měkké plandavé uši a dlouhý ocas. Když je smutný, stáhne ocas mezi nohy, ale jinak s ním skoro pořád vrtí. Většinou se mnou spává v posteli. Trochu mu sice smrdí z tlamy, ale mně se líp usíná, když se k němu můžu přitulit. A taky v noci hezky hřeje.

Ze dveří se pořád nic neozývá. Nechám Ťuldou na zahradě a opatrně vejdu do předsíně. Na stole v kuchyni leží neskližené zbytky od snídaně. Sýr má okoralé a zažloutlé okraje. Zabalím ho do igelitového pytlíku a uklidím do lednice. Potom z kuchyňské zásuvky vyndám nůžky a položím je na tašku s pizzou.

Táta leží na gauči před vypnutou televizí a spí. S každým nádechem se mu zvedá břicho a s výdechem zase klesá. Kostkovanou košili má rozepnutou až k pupíku. Ve spánku trochu popotahuje, skoro jako Ťulda. Na podlaze u nohou má prázdnou plechovku od piva.

Potichu, abych ho nevzbudila, vyjdu po schodech do patra. Dveře do ložnice jsou zavřené, mámu nejspíš zase bolí hlava.

Můj pokojíček je malý a tmavý a má zkosený strop. Mám tu postel, židli, na kterou si odkládám oblečení, hromadu knížek z knihovny a na stěnách pár plakátů s koňmi. Moc toho není, ale mně to stačí.